

Lovforslag i Foraaret blev der af forskellige Ordførere kvalt en Taare, fordi det ikke var muligt at gennemføre en ensartet Lovgivning paa dette Omraade for det gamle Land og for de sønderjydske Landsdele. Det er imidlertid ikke muligt under de forhaandenværende Forhold, og saa er der jo ikke noget at gøre ved det. Man maa vist nøjes med at udtale Ønskeligheden af, at vi snarest maa komme til en ensartet Matrikulering og Bonitering af Jorden i hele Danmark, saa man ikke behøver at have forskellig Lovgivning for de forskellige Landsdele.

Med disse Bemærkninger vil jeg udtale Haabet om, at disse Lovforslag maa blive gennemført i indeværende Rigsdags-samling saa nær som muligt op ad den Skikkelse, hvori de her er forelagt.

Pinholt: Lovforslag, svarende til de her foreliggende, blev af den tidligere Landbrugsminister fremsat saa sent i Fjor, at det ikke var muligt at faa dem gennemført. Det tør vel nok siges om disse Lovforslag, at de for største Delen vil kunne samle Tingets Medlemmer. I den Kommission, hvori de har været tilrettelagt, var der i Hovedsagen Enighed om det Grundlag, hvorpaa de hviler. Den nye Hovedbestemmelse i disse Love er jo den, at der fremtidig paalægges samtlige Landbrugsejendomme Vedligeholdelsespligt. I den tidligere Landbrugsministers Lovforslag blev enhver Ejendom, hvortil der var et Jordtilliggende af $1\frac{1}{2}$ ha, regnet for en Landbrugsejendom, idet Ministeren havde fulgt et Mindretalsforslag. Den nuværende Landbrugsminister er gaaet til den anden Side og har fulgt et andet Mindretal, som regner en Ejendom med indtil $\frac{1}{2}$ ha's Jordtilliggende for en Landbrugsejendom. Jeg for mit Vedkommende finder den sidste Definition uheldig og upraktisk i enhver Henseende, thi f. Eks. i store Dele af den Egn, som jeg bebor, vil $\frac{1}{2}$ ha, som knap nok er 1 Td. Land, i mange Tilfælde være en Tønde Sand, og det vil ikke være nogen videre morsom Historie for en Mand at faa Pligt til at vedligeholde en saadan Ejendom som Landbrugsejendom, der jo landbrugsmæssigt intet betyder. Naar man kan købe en saadan Tønde Land for 10—15—20 eller maaske 30 Kr., er der ikke megen Sandsynlighed for, at den skulde have nogen som helst landbrugsmæssig Betydning. Jeg tror derfor ikke, det vil være rigtigt at ophøje en saadan Bestemmelse til Lov. Men det vil vi nu kunne tale om i Udvalget, og jeg haaber, det skal lykkes os at finde

en rimelig Ordning paa dette Punkt; jeg for mit personlige Vedkommende maa mene, at 2,7 Tdr. Land, som er det, der indeholdes i $1\frac{1}{2}$ ha, vilde være det mest passende som Grænsebestemmelse. Men i øvrigt er det, som sagt, Lovens Hovedbestemmelse, at alle de Landbrug, der findes paa det Tidspunkt, Loven vedtages, underkastes Vedligeholdelsespligt, og at alle de Landbrug, der oprettes i Fremtiden, ligeledes bliver underkastet Vedligeholdelsespligt i Modsetning til, hvad der er Tilfældet efter den gældende Lovgivning. Naar undtages en midlertidig Lov, der blev vedtaget i 1918 og stadfæstet den 20. Marts, var det efter den tidligere Lovgivning saaledes, at ingen Landbrugsejendom under 2 Tdr. Hartkorn var underkastet Vedligeholdelsespligt, og de kunde derfor slettes ud eller lægges sammen, men det vil altsaa nu ikke mere kunne ske, hvis disse Lovforslag vedtages.

Lovforslaget om Landbrugsejendomme har i Virkeligheden til Hovedhensigt at holde Ministeriet underrettet om, hvor mange Landbrugsejendomme der eksisterer, og give Ministeriet Midler i Hænde til fremtidig at holde Tal paa dem, langt bedre, end det hidtil har været Tilfældet, idet der herefter vil fremkomme en Fortegnelse over dem. I dette Lovforslags § 2, 2det Stykke, er der indsat en ny Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup ansaa for en Forbedring af Loven. Stykket lyder saaledes: „Ingen Del af Jorderne til en saadan Ejendom“ — det vil altsaa sige: en af de Ejendomme, som efter dette Lovforslag er paa $\frac{1}{2}$ ha og op-efter — „vil for længere Tid end eet Aar kunne gives i Brug til Andenmand uden særlig Tilladelse fra Landbrugsministeren, hvilken Tilladelse ikke kan meddeles, medmindre det paagældende Areal efter Udstykningslovgivningens Regler kan fraskilles Ejendommen. Dog skal Landbrugsministeren, naar særlige Omstændigheder taler derfor, være bemyndiget til at tillade, at Brugsretten over et Jordtilliggende, der ikke kan fraskilles ved Udstykning, overdrages til Andenmand for et Tidsrum af ikke over 5 Aar“. Denne Bestemmelse anser jeg for at være urimelig og i enhver Henseende uantagelig. Det er et alt for voldsomt Indgreb i Ejendomsretten, og det vil give Anledning til alt for mange Lovovertrædelser, alt for mange Omgaaelser og alt for megen Retsforfølgning, hvis en Mand ikke uden Ministeriets Tilladelse maa give nogen Del af sin Ejendom til Brug for en anden Mand for mere end et Aar. Det er saa voldsomt et Indgreb, at jeg slet ikke tror,